

பெண்கள் தினம். சமீக அமைப்பினாலும், குடும்ப நிறுவனத்தாலும் அடிமைப்படுத்தப்பட்ட பெண்கள், தமது விடுதலைக்கான புரிதலையும், புத்தர்வத்தையும் புதுப்பிக்க வேண்டிய நாள். உழைக்கும் வர்க்கம் மற்றும் நடத்தர்வர்க்கத்தையே சார்ந்த பெண்கள், வீட்டுச் சிறையிலிருந்து விடுபட்டு, பெருந் திரளாக வலையைக் குச்சிசென்று கொண்டிருக்கும் இக்காலகட்டத்தில் கட்ட, அவர்களது சமீக நிலையில் பெருமளவு மாற்றம் ஒன்றும் ஏற்பட்டு விடவில்லை. உலகமயத்தின் நுகர்வுக் கலாச்சாரத்தால் அழகுப் பதுமைகளாக ஆக்கப்பட்டுள்ள பெண்கள், வீட்டிலோ சாதிய, மத, ஆணாதிக், நிலவாடமைப்போன்ற பிற்போக்குகளின் கீழ் அடையப்பட்டுள்ளனர்.

இருப்பினும் சற்றே சூய பொருளாதாரத்துடனும், வளியில் சிறிது சூதந் திரத்துடனும் நடமாடும் பெண்களுக்கு, ஆசுவாசப்படுத்தும் விசயமாக இருக்கிறது காதல். இக்காதல் பொதுவாக மலேலோட்டமாகவோ இருந்தாலும், அதற்கு ஆட்படும் பெண்களுக்கு குறுகிய காலத்திற்காகவாவது சூய மதிப்பையும், மகிழ்ச்சியையும் தரத்தான் செய்கிறது. வறெறி பெறுகின்ற காதல், திருமணத்திற்குப் பிறகு தனது முற்போக்கு முகமட்டியை இழந்து விடுவதால், தனது பழைய நிலையை பெரும்பாலும் அடையாது விடுகிறாள், பெண்.

மின்னலைப் போலத் தோன்றி மறையும் இக்காதல் வாழ்விலாவது, ஒரு பெண்ணுக்கு தனது துணையைத் தெரிவு செய்யும் சூதந் திரம் இருக்கிறதா? குற்றைத் தட்டிச் சமீக காதலைத் தெரிவிக்கும் ஒரு ஆணிடம், அவனைப் பிடிக்கவில்லை என்று சொல்லும் உரிமையாவது உள்ளதா? கீழ்க்கண்ட உண்மைக் கதையைப் படியுங்கள்.

நாமக்கல் மாவட்டம், தாண்டாகவுண்டம் பாளையத்தைச் சார்ந்தவர் மாரிமுத்து. கவிதத் தொழிலாளியானாலும், தனது மகள்கள் சீமா, மீனா இருவரையும் அருகாமை நகரக் கல்லூரிகளில் சிரமத்துடன் படிக்க வைக்கிறார். ஒரு ஏழைக் குடும்பத்திலிருந்து மூதல்தலமைமுறையாக கல்லூரிக்கு கல்வி கற்கச் சேன்றவர்கள் என்ற முறையில், இருவரும் ஆர்வத்துடன் படிக்கிறார்கள். இளங்கலை மீன்றாமாண்டு படிக்கும் சீமாவை, அவளது உறவுக்காரப் பையனான ஆறுமுகம் தினசரி பின்தொடர்கிறான். கொசுவலை தயாரிப்புத் தொழிற்சாலையில் பணியாற்றும் ஆறுமுகம் ஏழாம் வகுப்போடு படிப்பதைக் கவனித்தவன். சீமாவை எப்படியாவது காதலித்தே ஆக வேண்டும் என்பதில் குறியாயிருக்கிறான்.

ஆனால் சீமா அவனது காதலை ஏற்கவில்லை. இருப்பினும் ஆறுமுகத்தின் நச்சரிப்பு தாளாமல், திருமணம் செய்யவேண்டுமென்றால் தனது தந்தையிடம் பச்சுமாறு கிறி, சீமா தவிர்க்கப் பார்க்கிறாள். ஆறுமுகம் விட்டபாடில்லை. தனது சூற்றத்தாருடன் மாரிமுத்துவிடம் பெண்கடேக்கச் செல்கிறான். ஆறுமுகம் திரைத்து உறவென்றாலும் சீமாவைக் சுககோதர உறவுமுறை என்பதால், பெண்தர இயலாது என்று மாரிமுத்து மறுத்துவிட்டார்.

திருமணப் பச்சு மாறிந்தாலும், அந்த இளைஞனின் காதல் உணர்ச்சி அடங்கவில்லை. விடாமல் சீமாவைத் தொல்லைச் செய்கிறான். வீட்டுக்குத் தெரியாமல் ஓடிப்போய்த் திருமணம் செய்து கொள்ளலாமென வற்புறுத்துகிறான். இதிலெல்லாம் தனக்கு விரும்பவில்லை என்று, சீமா பலமுறை அவனிடம் பொறுமையாக விளக்கியிருக்கிறாள். இதற்கு மலே இந்தப் பிரச்சினையை எப்படித் தீர்ப்பது என்று அந்த அபலைப் பெண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. எப்படியும் சீமா தனக்குக் கிடக்க மாட்டாள் என்பதால் ஆறுமுகம் ஆத்திரம் கொள்கிறான்.

இடையில் சீ மாவைப் பணைக்கேட்டு பக்கத்து ஊரிலிருந்து மாப்பிள்ளை வர இருப்பதாகக் களேவிப்பட்ட ஆறுமுகம் சினமடகிறான். தனக்கு கிடகைகாத சீ மாயாருக்கும் கிடகைக்கக் கட்டாது என்று முடிவெடுத்து, கந்தக அமிலத்தை வாங்கிக் கொள்கிறான்.

ஜனவரி 21ஆம் தேதி அதிகாலையில், வீட்டை ஓட்டியுள்ள ஓலதைத் தடுப்பினாலான குளியலறையில் சீ மா குளித்துக் கொண்டிருக்கிறான். தடுப்பதைத் தள்ளிவிட்டு உள்ளே நுழைந்த ஆறுமுகம், குப்பியிலிருந்த அமிலத்தை அவளது முகத்தில் வீசுகிறான். முகம் சிதைந்த நிலையில் கதறியழும் சீ மாவை, அருகிலிருக்கும் ராசிபுரம் மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் செல்கிறார், மாரிமுத்து. அங்கு வசதியில்லை என்பதால், சலேம் அரசு மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்படுகிறான். அந்த ஏழை மகள். இந்த முகத்தை வதைத்துக் கொண்டு அக்காவால் வாழமுடியாதே என்று தங்கை மீனா கதறியழுகிறாள்.

31.01.08 குமுகம் ரிப்போர்ட்டரில், இச்சம்பவத்தை நேரடியாக விசாரித்து எழுதியிருக்கும் நிருபர் கதிரவன், போலீசால் கைது செய்யப்பட்டுள்ள ஆறுமுகத்திடம் பச்சிப் பார்த்துக் கிறார். அவன் என்ன சொல்கிறான்? "நான் ஒன்றும் அவனுடன் ஓட்டிப் பிறந்த சகோதரன் இல்லை. என்னதைத் தவிரக் கவனேண்டும் என்பதற்காகவோ இப்படிச் சொல்லி என்னை அசிங்கப்படுத்தி திருப்பி அனுப்பி விட்டார்கள். அதை நம்பி சீ மாவும் என்னதைத் தவிர்த்தான். எனவதோன், எனக்குக் கிடகைகாதவள் வேறு யாருக்கும் கிடகைக்கக் கட்டாது என்பதற்காகவோ இப்படி ஒரு காரியத்தைச் செய்தேன்", முகத்தில் சலனமில்லாமல், ஆறுமுகம் கற்றிய வார்த்தைகள் இவை.

நசேத்த பண்ணின் முகத்தைச் சிதைத்து வாழ்வை இருளாக்கியிருக்கும் ஆறுமுகத்தினுடைய அந்தப் பணை மீதான உறவகை காதல் என்று அழகைக் குடியுமா? இந்த வக்கிரத்தகை கண்ட பிறகு எவரும் இதனைக் காதல் என்று அழகைக் மாட்டார்கள் தான். எனினும் அறிவுக்குத் தெரிந்திருக்கும் இந்த உண்மை, உணர்ச்சிக் குப்பரிவதில்லை. காதல் குறித்த பிரச்சினைகளையெதிர்த்துத் தமாகத்

முக்கியமாக இளைஞர்களின் காதல் பார்வையை அநேகமாக சினிமாதான் தீர்மானிக்கிறது. காதல் வயப்படுவதன் அடிப்படையிலே இனக்கவர்ச்சி என்ற உயிரியல் உறவில் இருக்கிறது என்றால், யாரை, ஏன், எப்படி காதலிப்பது என்ற பரிசீலனையை பண்பாட்டின் தரம் முடிவாக செய்கிறது. குறிப்பாக ஆண்கள் இந்தத் தரத்தை தமிழ் சினிமாவிலிருந்துதான் பெறுகிறார்கள். சமீப காலங்களில் இன்னமும் சமத்துவத்தை அடைய முடியாத பணிகளுக்கு, பொதுவாக, காதலுக்கான முன் முயற்சிகளைச் செய்வதற்கு வாய்ப்பில்லை. அந்த வாய்ப்பை உரிமையாகப் பெற்றிருக்கும் ஆண்கள், அதை எப்படிக்கையாளுகிறார்கள்?

கடையாக வந்த ரஜினியின் சிவாஜி படம் வரையில், எல்லா திரைப்படங்களிலும் நாயகனாக வரும் ஆண்கள், பணிகளை விரட்டி, விரட்டி காதலிக்கிறார்கள், காதலித்தே ஆகவேண்டாமென்று நிரப்பிப்படுத்தப்படுத்துகிறார்கள். சில சமயங்களில் மிரட்டிகிறார்கள்; சில இடங்களில் எப்படியும் காதலிப்பேன் என்று சவால் விடுகிறார்கள். புதிய பாதை போன்ற படங்களில், கற்பழித்து விட்டு கல்யாணம் தன்னோடுதான் என்று வறோ வழியில்லாமல் செய்து விடுகிறார்கள். நீ ஒருவனைக் காதலிப்பதை விட உன்னக்காதலிப்பவனை காதலிப்பதே சிறந்தது என்று உபதேசிக்கிறார்கள். இப்படி காதலுக்கு மரியாதை நாயகியை வீழ்த்துவதற்கு எல்லா விதங்களையும் செய்கிறார்கள்.

காரல் மார்க்ஸ் தனது மருமகனுக்கு எழுதிய கடிதமொன்றில், மனம்மையாக வெளிப்படுத்தப்படும் காதல்தான் அழகிருக்கிறது என்று தான் கருதுவதாகக் குறிப்பிடுகிறார். ஒரு பண்ணை உள்ள உறவு அல்லது நட்பின் அடிப்படையில் அவள் மீது காதல் தோன்றும்போது, அதனை அவளிடம் தெரிவிப்பதில், ஆணுக்கு மிகுந்த எச்சரிக்கையும் நிதானமும் வேண்டும். இது பழமை வாதமல்ல. இந்த அணுகுமுறையில் தான், ஒரு பண்ணையை ஆளும்மையின் மீது அந்த ஆண்கொண்டிருக்கும் மதிப்பு வெளிப்படுகிறது.

Written by

Wednesday, 26 March 2008 21:06 -

ஆனால் தமிழ்த் திரைப்படங்கள், ஒரு பண்ணை வனென்று அடக்கவண்பிய விலங் காகவே கருதுகின்றன. ஒரு வரியில் சொல்வதானால், இதுதான் பச்சையான ஆணாதிக் கம்! இப்படித்தான் நமது இளைஞர்கள் பண்களின் பின்னால் சூற்றுவதும், கவரவதும், தடால்லைப் படுத்துவதுமாக இருக்கிறார்கள். ஆணையும், பண்ணையும் இருவறே உலகமாகப் பிரித்து வைத்திருக்கும் இந்தியச் சமீக அமைப்பு, இந்தத் தடால்லைக் காதலை வளர்ப்பதற்கு ஏதுவாக இருக்கிறது.

இத்தகைய "காதல்" உணர்வே, பண்ணை தன்னால் காதலிக்கப்படவண்பிய அபிமயாக நினகைகிறது. தான் நினதைத் து விரும்பியதாலேயே ஒரு பண்ணை தன்னகை காதலிக் வண்பும் என்றுதான் ஆண்கள் நினகைகிறார்கள். தன்னபை போலவே ஒரு பண்ணைக் கும் சூயமதிப்பும், தரிவு சய்யும் விரும்பும், நிராகரிக் கும் உரிமையும் இருப்பதாக ஒரு ஆண் கனவிலும் நினபைபதில்லை. பண்களைப் பொறுத்த வரநை தங்களநை அபிமபை போல பாவிக் கும் இந்த அணுகுமுறநை குறித்து கவலைப்படுவதநை விட, தமது எதிர்கால வாழ்க்கையின் பாதுகாப்பு குறித்தே கவலைப்படுகிறார்கள். ஆக ஒரு பண்ணை உடமையாகக் கருதும் ஆண்களின் நினபைபை கடைப்பதற்கு ஆளில்லை என்பதால், ஆண்களின் காதல் முதல் முயற்சியே வன முறையாக இருக்கிறது.

வாழ்க்கை உருவாக்கியிருக்கும் எல்லா உறவுகளிலும் மகிழ்ச்சி, துன்பம், பிரிவு, உறவு, ஏமாற்றம் எல்லாம் கலந்திருக்கிறது. அதில் ஒரு தலகை காதல் வயப்பட்டு பின்னர் அந்தக் காதல் நிராகரிக் கப்படும் சமீழ்நிலையில், ஒரு ஆணின் கவலை மட்டும் பாரதிரமாக மாறுகிறது. தனக் கு அடங்கிக் கிடக்க வண்பிய ஒரு பண்ணை, தன்னநை மறுப்பதால் ஆண்கள் தமது சூயகௌரவம் பாதிக் கப்படுவதாகத் துயரப்படுகிறார்கள். இதே மறுப்பு ஒரு பண்ணைக் கு நடந்திருந்தால், ஆண் அளவுக் கு அவள் கவலை கொள்ள வாய்ப்பில்லை. ஏனெனில் வரலாறு அவளநை நடத்தியிருக்கும் விதமும், பயிற்றுவித்திருக்கும் முறையும் வறே. அபிமகைள் ஆண்டான்களின் மீது உரிமநை பாராட்ட முடியாதல்லவா!

அதிலும் தான் மட்டும் உரிமையுடன் உறவு கொள்ளவண்பிய அந்த பண்ணைமப்பநை

Written by

Wednesday, 26 March 2008 21:06 -

வறே ஒரு ஆண் உடமையாகக் கப் போகிறான் என்பது தெரிந்தால், காதல் மறுக்கப்பட்ட அந்த ஆண் வறிகொள்கிறான். இந்த விஷயம் எந்த அளவுக்கு அவனைச் சித்திரவதை செய்கிறதோ, அந்த அளவுக்கு அவனது இரவுப் படுக்கை தடுக்கமில்லாமல் கழிகிறது. சமயத்தில் அமிலத்தை எறியவும் துணிகிறது. அந்த அளவுக்கு விகாரமாகப் போகாத மனம் தற்கொலைக்குத் துணிகிறது. தனது அதிகாரம் சலெல்லுபடியாகாத எல்லா வகை ஆதிகங்களும், இப்படித்தான் இறுதியில் ஒரு "அவலத்தில்" முடிகின்றன.

வாழ்வின் இளமையைக் காலத்தில் காதல் தோல்வியால் வரும் இந்தத் துன்பியல் பருவத்தை எல்லா ஆண்களும் கடந்துதான் வருகிறார்கள் என்றாலும், அதன் மீலமான ஆணாதிக்க மனோபாவத்தை அவர்கள் புரிந்து கொள்வதில்லை. மறுக்கப்பட்ட காதலில்தான், ஆணாதிக்கம் தனது சூயர்ப்புத்தை அப்பட்டமாக வெளிப்படுத்துதிக் கொள்கிறது.

இதனால் காதலில் வறெறிபறும் ஆண்களெல்லாம் புனிதர்கள் என்று பொருளல்ல. காதலின் காலத்தில் பண்ணைக்கு சமத்துவத்தை "வழங்கும்" இவர்கள், திருமணத்திற்குப் பின்னர் அதைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்கிறார்கள். காதலின் போது மறைந்து கொள்ளும் ஆணாதிக்கம், இப்போது வெடித்துக் கொண்டு கிளம்பும். காதல் ஒரு மனிதனைத் திருத்தி நல் வழிப்படுத்தும் வல்லமை உள்ளதாக திரைப்படங்கள் தான் சித்தரிக்கின்றன. வறெறிபறும் ஒரு ஆணைக்குப் பின்னால் ஒரு பெண் சாக வண்டும் என்ற புத்திமதியை வழங்கும் இச்சித்தரிப்புக்கு அப்பால், உண்மையில் காதல் ஒரு ஆணை நல்லவனாக மாற்றிவிடுமா? குறைந்தபட்சம் ஒரு பெண்ணைக்கு எல்லா விஷயங்களிலும் இருக்கும் ஜனநாயக உரிமையையாவது அங்கீகரிக்கச் செய்யுமா?

பார்ப்பனியத்தின் நிச்சயிக்கப்பட்ட திருமணத்தை விட காதல் மலோனதுதான். காதலின் போது சில நல்லவிஷயங்கள் குறுகிய காலத்திற்காவது நடக்கலாம். இததைத் தாண்டி ஒரு ஆணைக்கு மூதிர்ச்சியான ஜனநாயகப் பண்பினை வழங்கும் வல்லமை ஏதும் காதலுக்கு இல்லலை. பெரும்பாலும் ஒரு சமீகத்தின் அரசியல், பொருளாதார, பண்பாட்டுத் தரத்தின் அளவிற்கேற்புத்தான் அச்சமீகத்தில் நிலவும் காதலின் தரமும் தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

காதல் ஒரு ஆணையோடு பண்ணையோடு, தானே முற்போக்காளனாக மாற்றி விடுவதில்லை. தெளிவாகச் சொல்வதாக இருந்தால், ஒரு ஆண் தனது சமீப வாழ்வில் எந்த அளவு ஜனநாயக நடமுறையைக் கொண்டிருக்கிறானோ, அந்த அளவு தான் அவனுடைய காதலிலும் பிரதிபலிக்கிறது. மற்ற மக்களின் ஜனநாயக உரிமையையும் சமயமரியாதையையும் மதிக்கப் பழகாத ஆண், எத்தனை படித்திருந்தாலும், அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் குடியேறியிருந்தாலும், அவன் மீது ஜனநாயகத்தின் வாசனை கட்ட ஓட்டுவதில்லை.

சொல்லப்போனால், தமது சமீப வாழ்க்கையில், ஜனநாயகத்துக்கான போராட்டங்களில் ஈடுபடும் ஆண்களிடம் கட்ட ஆணாதிகத்தின் எச்ச சொச்சங்கள் நீடிக்கத்தான் செய்கின்றன. முற்போக்கான இளைஞர்கள் தமது காதல் நிராகரிக்கப்படும் போது, மற்ற ஆண்களைப் போல எல்லா மீறுவதில்லை. ஆனால் பண்ணை உடமையாகக் கருதும் மனோபாவத்தில் ஊறியிருப்பதால், "தான் உரிமை கோரமுடியாத தனது உடமை கைவிடும்" சிந்தித்து சிந்தித்து மன உளைச்சலில் வீழ்கிறார்கள். தங்களை வருத்திக் கொள்கிறார்கள். இது தவறு என்பதை அறிவார் தியாக மலேடோட்டமாக ஏற்றுக் கொண்டாலும், உணர்ச்சித் தளத்தில் சராசரி ஆணாகவே இருக்கிறார்கள்.

பெண் என்பவள் வறும் உடல் அல்ல என்பதைக் கருத்து ரீதியாக ஏற்றுக் கொண்டிருந்தாலும், சமீபத்தில் நிலவும் பண்பாடும், ஊடகங்களின் தாக்குதலும் பெண்களைப் பாலியல் நோக்கில் பார்ப்பதற்கு மட்டுமே அவர்களையும் பழக்கப் படுத்துகின்றன. எனவே, அவர்களுக்கே தெரியாமல் அவர்களுக்குள் ஆணாதிகம் துளிர் விட்ட வண்ணம் இருக்கிறது.

Written by

Wednesday, 26 March 2008 21:06 -

இதனைக் களையெடுக்க வேண்டுமானால், அதற்குப் பணிகளின் உதவியும் தவேட்படக்கிறது. ஏராளமான பணிகள் சமீப வாழ்க்கையில் ஈடுபடும் போதுதான், பாலினக் கவர்ச்சிக்கு அப்பாற்பட்ட ஆண்பணை உறவு சாதத்தியமாகிறது. பணிகள் சமீப மாற்றத்துக்கான நடமாடையில் ஈடுபடும் போதுதான், ஆணாதிகம் என்ற ஒன்றையே அவர்களால் அடையாளம் காண முடிகிறது. அதற்கெதிராகப் போராடவும் முடிகிறது.

அந்த வாய்ப்பை வழங்குவதற்கு பணிகள் வேண்டும். அதுவும் சமீபப் போராட்ட நடமாடிகளில் உற்சாகமாக ஈடுபடும் பணை தோழர்கள், ஆயிரக்கணக்கில் வேண்டும். ஆணை மட்டுமல்ல பண்ணைத் தனது குடும்ப வாழ்க்கைக்கு வளியே சமீப நலனுக்காகப் போராடும் போது மட்டுமே, ஆணாதிக்கத்தின் சுவடிகளை உருத்தெரியாமல் அழிப்பதற்கான களம் உருவாகும். அப்போதுதான் ஆணாதிகத்தையும், "நல்லண்ணம் கொண்ட ஆணாதிக்கத்தையும்" கட்ட முறியடிக்க முடியும்.

நிலப்பிரபுத்துவ, சாதியக் கொடாங்கோன்மை புரியும் நிலப்பிரபுக்களையும், முதலாளித்துவச் சூரண்டல் செய்யும் முதலாளிகளையும் இறுதியில் வீழ்த்துவதற்கு, அவர்களால் ஓடக்கூடும் மக்கள் விழிப்புணர்வு பெற்றுப் போராடினால்தான் முடியும். இந்த உண்மை ஆணாதிக்கத்துக்கும் பொருந்தும். அதற்கு உதவியாக விழிப்புணர்வு பெறாதவரை, பணிகளாக்கும் விடுதலை கிடக்கப் போவதில்லை.

மாணவி சீ மாவாக்கு நடந்த கொடும்பையை எதிர்த்து, அவள் படிக்கும் கல்லூரியில் கட்ட எந்தப் போராட்டத்தையும் மாணவிகள் நடத்தவில்லை. ஏன்னென்றால், பாலியல் கொடும்பைகளால் தினம் தினம் புழுங்கித் தவிக்கும் பணிகள், சீ மாவின் பிரச்சினையை அவளிடையே தனிப்பட்ட பிரச்சினையாக மட்டுமே பார்த்திருக்கிறார்கள். இதனை உருவாக்கி உலவவிடும் ஆளும் வர்க்க பண்பாட்டு நிறுவனங்களே, மாபெரும் இயக்கமாகி எதிர்க்காத வரையில், தனிப்பட்ட பண்ணைக்கு நடக்கும் கொடும்பைகள் நிற்கப் போவதில்லை. ஆணாதிக்கத்தின் "அன்பு", பணிகளை அமிலமாகச் சூடாவதும் நிற்கப் போவதில்லை.

Written by
Wednesday, 26 March 2008 21:06 -

10 / 10